

The Song of the Eighteen Dead by Jan Campert 1941

Jan Campert was born in Spijkenisse in the Netherlands in 1902. After working in a bank for several years he tried his hand at journalism in 1926, first in local and regional papers, before working for a new newspaper, *The New Vulture*, in November 1927. Not only a journalist, Campert also wrote poetry and theatre criticism.

During the German occupation of the Netherlands Campert was involved in helping Jews escape to Belgium. On 21 July 1942 he and a colleague were arrested whilst helping Frans van Raalte to the Belgian border. The three men were taken to the prison in Breda where Van Raalte committed suicide. Campert was held for three months in Breda before being transferred to the Neuengamme concentration camp near Hamburg, where he died on January 12 1943.

Campert is best known for two poems: sonnet 14 “Rebel, my heart, imprisoned and enslaved” in *Sonnets for Cynara* (1942) and ‘The Eighteen Dead’, which describes the execution of 18 resistance workers by the German occupiers. The poem was written in 1941 and published clandestinely in 1943 as a poetry card, to raise money to hide Jewish children.

De Achttien Doden

Een cel is maar twee meter lang
En nauw twee meter breed,
Wel kleiner nog is het stuk grond
Dat ik nu nog niet weet,
Maar waar ik naamloos rusten zal,
Mijn makkers bovendien,
Wij waren achttien in getal,
Geen zal de avond zien.

O lieflijkheid van lucht en land
Van Hollands vrije kust -
Eens door de vijand overmand
Vond ik geen uur meer rust.
Wat kan een man, oprecht en trouw,
Nog doen in zulk een tijd?
Hij kust zijn kind, hij kust zijn vrouw
En strijdt de ijd'le strijd.

Ik wist de taak, die ik begon,
Een taak van moeiten zwaar,
Maar 't hart, dat het niet laten kon,
Schuwt nimmer het gevaar;
Het weet hoe eenmaal in dit land
De vrijheid werd geëerd,
Voordat een vloek'bre schennershand
Het anders heeft begeerd.

Voordat die eden breekt en bralt
Het misselijk stuk bestond
En Hollands landen binnenvalt
En brandschat zijne grond;
Voordat die aanspraak maakt op eer
En zulk germaans gerief
Een land dwong onder zijn beheer
En plunderde als een dief.

De rattenvanger van Berlijn
Pijpt nu zijn melodie;
Zo waar als ik straks dood zal zijn
De liefste niet meer zie
En niet meer breken zal het brood
En slapen mag met haar -
Verwerp al wat hij biedt of bood,
De sluwe vogelaar!

Gedenk, die deze woorden leest
Mijn makkers in de nood,
En die hun nastaan 't allermeest,
In hunne rampspoed groot,
Gelijk ook wij hebben gedacht
Aan eigen land en volk,
Er komt een dag na elke nacht,
Voorbij trekt ied're wolk.

Ik zie hoe 't eerste morgenlicht
Door 't hoge venster draalt -
Mijn God, maak mij het sterven licht,
En zo ik heb gefaald,
Gelijk een elk wel falen kan,
Schenk mij dan Uw genâ,
Opdat ik heenga als een man
Als 'k voor de lopen sta...

The Song of the Eighteen Dead 1941

A cell is but six feet long
and hardly six feet wide,
yet smaller is the patch of ground,
that I now do not yet know,
but where I nameless come to lie,
my comrades all and one,
we eighteen were in number then,
none shall the evening see come.

O loveliness of light and land,
of Holland's so free coast,
once by the enemy overrun
could I no moment more rest.
What can a man of honour and trust
do in a time like this?
He kisses his child, he kisses his wife
and fights the noble fight.

I knew the task that I began,
a task with hardships laden,
the heart that couldn't let it be
but shied not away from danger;
it knows how once in this land
freedom was everywhere cherished,
before the cursed transgressor's hand
had willed it otherwise.

Before the oath can brag and break
existed this wretched place
that the lands of Holland did invade
and for ransom her ground has held;
Before the appeal to hofiring- nor is made
and such Germanic comfort
our people forced under their control
and looted as a thief.

The Catcher of Rats who lives in Berlin
sounds now his melody,—
as true as I shortly dead shall be
my dearest no longer see
and no longer shall the bread be broke
and share a bed with her—
reject all he offers now and ever
that sly trapper of birds.

For all whom these words think to read
my comrades in great need and those who stand by
them through all
in their adversity tall,
just as we have thought and thought
on our own land and people—
a day does shine after every night,
as every cloud must pass.

I see how the first morning light
through the high window falls.
My God, make my dying light—
and so I have failed
just as each of us can fail,
pour me then Your grace,
that I may like a man then go
if I a firing squad must face.